

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Václava Novotného a soudkyň JUDr. Ludmily Valentové a JUDr. Lenky Matyášové v právní věci žalobce: **J. F.**, zast. Mgr. Janou Hamplovou, advokátkou, se sídlem U Brány 16, 789 85 Mohelnice, proti žalovanému: **Celní ředitelství Olomouc**, se sídlem v Olomouci, Blanická 19, 772 71, o kasační stížnosti proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 29. 9. 2004, č. j. 22 Ca 294/2003 – 32,

t a k t o :

I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**

II. Žalovaný **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce, co by stěžovatel, včas podanou kasační stížností brojí proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě shora, jímž byly zamítnuty žaloby podané proti žalovanému celnímu ředitelství týkající se propuštění zboží do režimu volného oběhu (rozhodnutí ze dne 9. 6. 2003, č. j. 2600/03-21) a ve věci celního deliktu (rozhodnutí ze dne 12. 6. 2003, č. j. 2816/03-21). Prve zmíněným rozhodnutím (ze dne 9. 6. 2003) Celního ředitelství v Olomouci bylo zamítnuto odvolání stěžovatele proti rozhodnutí Celního úřadu Šumperk, pobočka Mohelnice, ze dne 19. 2. 2003, č. j. 10966012-07452-8, jímž tento správní orgán rozhodl o propuštění zboží „KNIHA KATALOG H. VIII. ROČNÍK“ do režimu volného oběhu, přičemž před jeho propuštěním opravil údaje v celním prohlášení ze dne 25. 4. 2002, ref. č. 12842, neboť dospěl k závěru, že stěžovatelem deklarované sazební zařazení zboží do podpoložky 49019900 je chybné, zatímco má být správně podpoložka 49111010.

Rozhodnutím žalovaného ze dne 12. 6. 2003 bylo k odvolání stěžovatele změněno rozhodnutí Celního úřadu Šumperk ze dne 31. 3. 2003, č. j. CD 03/SU/0026/O, jímž byla stěžovateli uložena pokuta za celní delikt ve výši 2000 Kč pro porušení § 293 písm. b) zák. č. 13/1993 Sb., ve znění pozdějších předpisů s tím, že v rozporu s ust. § 105 odst. 10 celního zákona nesprávně deklaroval ve shora uvedeném celním prohlášení ze dne 25. 4. 2002 referenční číslo 12842, sazební zařazení zboží do podpoložky 49019900 celního sazebníku. Žalovaný změnil rozhodnutí celního úřadu z formálních důvodů, protože celní úřad ve výroku rozhodnutí odkázal na ust. § 105 odst. 10 celního zákona, ve znění účinném až po přijetí celního prohlášení v tom směru, že stěžovatel nesprávně deklaroval sazební zařazení zboží v rozporu s § 105 odst. 4 celního zákona, ve zbývajících částech ponechal výrok rozhodnutí beze změn. Krajský soud projednal věci pod jedním jednacím číslem, když obě původně samostatně podané žaloby spojil ke společnému projednání.

V kasační stížnosti namítá stěžovatel nerovný přístup, uvádí, že z řízení bylo zřejmé, že nebylo možno zařadit dovezené zboží přímo do stoprocentně odpovídající podpoložky, ale že celní orgány zboží zařazovaly do té podpoložky, která jim připadala specifitější než ostatní. Soud postupoval obdobně a zvažoval více možností. Uvádí, že je nepřijatelné, aby zveřejněné inzeráty v H. byly posuzovány jinak než inzerce v jiném periodiku jen proto, že mají různou periodicitu, ačkoli po obsahové stránce jsou srovnatelné. Soud měl zkoumat co to, co má být definováno, ve skutečnosti je. Došel k nesprávnému závěru, že ročenka KATALOG H. je v podstatě určena k reklamě. Odborné články, které si výrobci neobjednali, mohou být jen těžko posuzovány jako reklama. Tak nelze považovat ani ilustrativní fotografie, které byly vybírány náhodně z volně dostupných propagačních materiálů tak, aby vhodně doplňovaly obsah a čtenářům umožňovaly obecnější přehled. Výrobci ani prodejci si jejich uveřejnění neobjednávali a neměli k němu žádný vztah. Fotografie mimo inzeráty nelze tedy považovat za reklamní a jejich účel tak posuzovat. To by i dětské leporelo ilustrované známým malířem nemohlo být ničím jiným než reklamou tohoto umělce. Lze také těžko stanovit vztah mezi zveřejněním toho, co podle soudu mělo být reklamou a někým, komu tato reklama má přinést ekonomický přínos v podobě zvýšeného prodeje či zájmu o konkrétní výrobek. Mělo by se jednat o nevyžádaný majetkový prospěch či nevyžádané nepeněžitelné plnění? Z celkového počtu 130 stran tvoří inzertní část necelá 44% a odborné články a ilustrační fotografie přes 56%. Inzerce nepřevažuje, není ani nadpoloviční, natož podstatná část, a proto se nemůže jednat o tiskovinu v podstatě k reklamě. Je nejspíše knihou, brožurou či podobnou tiskovinou (4901). Tak se považuje i posouzení celního deliktu a sankce za nesprávné. Nelze bezhlavě uplatňovat princip „neznalost celního sazebníku neomlouvá“, když soud sám i celní orgán hledaly nejspěšnější zařazení a cesta ke konečnému závěru nebyla jednoduchá. Nelze postihovat dovozce, že uvedl nesprávný kód, že zboží ani nezatajil a řádně ho popsal slovně. Návrh nelze považovat za celní delikt. Pokuta měla být zrušena i s ohledem na to, že rozhodnutí o pokutě bylo vydáno dříve (31. 3. 2003), než bylo pravomocně rozhodnuto o možné existenci celního deliktu (13. 6. 2003). Taktéž se namítá závažné porušení práv stěžovatele, když ten byl protizákonně připraven o řádný opravný prostředek ve věci vydání závazné informace, s čímž se soud nevypořádal. Navrhuje se zrušení napadeného rozsudku.

Z obsahu správního spisu se podává, že celní úřad přijal dne 25. 4. 2002 celní prohlášení referenční číslo 12842 na propuštění dováženého zboží do režimu volného oběhu. Jednalo se o dovoz zboží, které žalobce deklaroval v odst. 31 jako KNIHA KATALOG H. VIII. ROČNÍK a v odst. 33 pod podpoložkou 49019900 celního sazebníku. Při ověřování správnosti celního prohlášení celní úřad zpochybnil sazební zařazení zboží uvedené v odst. 33 celního prohlášení. Celní úřad souhlasil s návrhem žalobce, aby o propuštění zboží do režimu

volného oběhu bylo rozhodnuto až po vydání závazné informace o sazebním zařazení zboží. Na základě žádosti žalobce celní úřad podle § 123 celního zákona, ve znění účinném do 30. 6. 2002, povolil nakládat se zbožím ještě před jeho propuštěním, poté co žalobce složil celní jistotu ve výši 23 760 Kč. Ministerstvo financí ČR - Generální ředitelství cel dne 19. 6. 2002 vydalo podle § 46 celního zákona, ve znění účinném do 30. 6. 2002, závaznou informaci o sazebním zařazení zboží č. j. 16304/02-32, kterou zařadilo předmětné zboží do podpoložky 49111010 celního sazebníku - ostatní tiskařské výrobky včetně tištěných obrazů, rytin a fotografií, reklamní a propagační tiskoviny, obchodní katalogy a podobné výrobky, obchodní katalogy. Žalobce podal proti tomuto rozhodnutí rozklad, který ministr financí rozhodnutím ze dne 17. 9. 2002, č. j. 95191/2000 jako opožděný zamítl. Žalobce přesto u jednání dne 30. 1. 2003 vyslovil nesouhlas s předmětnou závaznou informací o sazebním zařazení zboží s tím, že podle jeho názoru by mělo být zboží správně zařazeno do podpoložky 49029090 celního sazebníku. K posouzení charakteru zboží předložil žalobce celnímu úřadu jeden výtisk KATALOGU H.

Celní úřad dne 19. 2. 2003 propustil zboží do režimu volného oběhu, přičemž opravil v celním prohlášení mj. sazební zařazení zboží do podpoložky 49111010, v důsledku čehož zvýšil sazbu daně z přidané hodnoty z 5% na 22% a vyměřil daň z přidané hodnoty ve výši 23 760 Kč. Žalobce podal proti tomuto rozhodnutí odvolání, které bylo napadeným rozhodnutím žalovaného ze dne 9. 6. 2003, č. j. 2600/03-21 zamítnuto. Žalovaný konstatoval, že, celní úřad zařadil zboží do podpoložky 49111010 na základě vlastního posouzení dovezeného zboží, neboť závazná informace o sazebním zařazení zboží je podle § 46c odst. 1 písm. b) celního zákona závazná pouze pro zboží, které je uvedeno v celním prohlášení přijatém po jejím vydání. Celní úřad dle žalovaného zohlednil požadavek na periodicitu stanovenou v položce 4902 celního sazebníku, kdy použil jako pomocné kritérium Vysvětlivky k celnímu sazebníku, neboť pojem periodikum není definován vnitrostátními právními předpisy. Podle Vysvětlivek k celnímu sazebníku patří do čísla 4902 časopisy a jiná periodika vydávána týdně, čtrnáctidenně, měsíčně, čtvrtletně nebo pololetně. Tento postup celního úřadu je slučitelný s článkem 7 Mezinárodní úmluvy o harmonizovaném systému popisu a číselného označování zboží. KATALOG ZBRANÍ, STŘELIVA A DOPLŇKŮ – H. VIII. ROČNÍK je vydáván jednorůčně, jedná se o publikaci zbraní, střeliva a doplňků pro myslivce. V této publikaci jsou uvedena kritéria soutěže čtenářů pro rok 2002, dále orientační ceník vybraných zbraní a optiky s názvy výrobců, prodejců a dovozců, přičemž výroba této publikace je závislá na inzerentech. Celní úřad správně zařadil toto zboží do podpoložky 49111010 za použití pravidla č. 1 Všeobecných pravidel pro interpretaci Harmonizovaného systému a poznámky 5 ke kapitole 49 celního sazebníku, neboť tato podpoložka z obsahového hlediska vystihuje předmětnou publikaci nejspecifičtěji. Jako pomocné kritérium byly použity Vysvětlivky k číslu 4901, podle kterých s výhradou poznámky 3 ke kapitole 49, do čísla 4901 nepatří všechny publikace věnované v podstatě reklamě a inzerci, jakož i obchodní katalogy, ročenky publikované obchodním sdružením nebo publikace upozorňující na výrobky a služby zajišťované vydavatelem. Předmětná publikace, která obsahuje odborné články, placenou inzerci i propagaci produktů vydavatele se podle názoru žalovaného svým obsahovým zaměřením nejvíce podobá propagačnímu katalogu, upozorňujícímu na výrobky a služby inzerentů. V souvislosti s nesprávně uvedeným údajem o sazebním zařazení zboží v celním prohlášení celní úřad rozhodnutím ze dne 31. 3. 2003, č. j. CD 03/SU/0026/O žalobci uložil za celní delikt pokutu ve výši 2000 Kč, neboť žalobce porušil zákonem chráněný zájem společnosti způsobem uvedeným v § 293 písm. b) celního zákona. Rozhodnutím žalovaného ze dne 12. 6. 2003, č. j. 2816/03-21 bylo k odvolání změněno rozhodnutí celního úřadu o celním deliktu, ovšem pouze z formálních důvodů, jak bylo uvedeno shora; podstata rozhodnutí celního úřadu zůstala beze změn.

Z obsahu správních spisů je zřejmé, že celní orgány měly jako podklad pro rozhodnutí k dispozici jeden výtisk předmětné publikace nazvané „KATALOG ZBRANÍ, STŘELIVA A DOPLŇKŮ H. - VIII. ROČNÍK“. Jelikož tato publikace již nebyla součástí správních spisů, krajský soud v souladu s ust. § 77 odst. 2 s. ř. s. zopakoval tento důkaz, přičemž zjistil, že tato publikace vychází jedenkrát za kalendářní rok. V předmluvě publikace samotný vydavatel konstatuje, že se jedná z velké části o propagační katalog výrobců, dovozců a prodejců mysliveckého sortimentu, proto je jeho výroba závislá na inzerentech. Publikace má celkem 130 stran, z toho první část (strana 3 až 82) je převážně reklamní a obsahuje placenou inzerci výrobců, dovozců a prodejců mysliveckých a střeleckých časopisů, kulových zbraní, kombinovaných a brokových zbraní, krátkých střelných zbraní, střeliva, optiky, nožů, oděvů, obuvi a doplňků pro myslivce. Jednotlivé inzeráty obsahují vyobrazení nabízeného zboží, v některých případech s uvedením základních technických parametrů a ceny zboží, dále kontakty, kde je zboží možno přímo zakoupit nebo objednat. Druhá část (strana 84 až 130) je textová a obsahuje kritéria čtenářské soutěže pro rok 2002, orientační ceník vybraných zbraní a optiky v České republice podle jednotlivých výrobců a odborné články týkající se loveckého střelctví.

V souladu s ust. § 109 odst. 3 s. ř. s. je Nejvyšší správní soud vázán důvody kasační stížnosti; to neplatí, bylo-li řízení před soudem zmatečné /ust. § 103 odst. 1 písm. c) cit. zák./ nebo bylo zatíženo vadou, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, anebo je-li napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné /ust. § 103 odst. 1 písm. d) cit. zák./, jakož i v případech, kdy je rozhodnutí správního orgánu nicotné. Ke skutečnostem, které stěžovatel uplatnil poté, kdy bylo vydáno napadené rozhodnutí, Nejvyšší správní soud v souladu s ustanovením § 109 odst. 4 s. ř. s. nepřihlédne. Skutkovým základem pro rozhodnutí kasačního soudu se tedy mohly stát pouze skutečnosti a důkazy, které byly uplatněny před soudem, který vydal napadené rozhodnutí.

Nejvyšší správní soud přezkoumal kasační stížností napadené rozhodnutí Krajského soudu v Ostravě v mezích důvodů, jak je lze nejlépe zařadit pod ust. § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

V ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. může nezákonnost, spočívající v nesprávném právním posouzení věci soudem v předcházejícím řízení spočívat buď v tom, že na správně zjištěný skutkový stav je aplikována nesprávná právní věta, popř. je sice aplikována správná právní věta, ale tato je nesprávně vyložena. Vztah mezi skutkovým zjištěním a právním posouzením lze charakterizovat tak, že jde o aplikaci právní normy na konkrétní případ nebo situaci.

Dle § 104 odst. 1 zákona č. 13/1993 Sb., celní zákon, platného ve smyslu § 324 v rozhodném období, jsou základními náležitostmi rozhodnutí v celním řízení a) označení celního úřadu, který rozhodnutí vydal, b) evidenční číslo rozhodnutí, datum přijetí celního prohlášení, datum vydání rozhodnutí, c) přesné označení deklaranta, d) název zboží, e) podpoložka celního sazebníku a celní sazba zboží, f) částka cla, daně a poplatku a číslo účtu příslušné banky, na nějž má být tato částka zaplacená, g) vlastnoruční podpis pověřeného zaměstnance celního úřadu s uvedením jména, příjmení a funkce a otisk služebního razítka; v případech, kdy je rozhodnutí vydáno prostřednictvím zařízení pro zpracování a přenos údajů na nosičích informací, jsou vlastnoruční podpis a otisk služebního razítka nahrazeny kódem.

Dle § 105 odst. 4 celního zákona platného v rozhodném období je podání celního prohlášení považováno za projev vůle deklaranta navrhnout předmětné zboží k propuštění do příslušného režimu. Podáním celního prohlášení potvrzuje deklarant správnost údajů v něm obsažených, pravost dokladů, kterými je doloženo a zavazuje se k plnění povinností vyplývajících z propuštění zboží do navrženého režimu. Dle odst. 5 téhož ustanovení ministerstvo stanoví vyhláškou formu, obsah a náležitosti celního prohlášení a co je považováno za úkon, jímž držitel zboží vyjadřuje svou vůli, aby zboží bylo propuštěno do příslušného režimu; z důvodů hodných zřetele může ministerstvo přechodně stanovit obsah a náležitosti celního prohlášení opatřením, které oznámí uveřejněním plného znění ve Sbírce zákonů. Písemné celní prohlášení při dovozu, vývozu nebo tranzitu lze účinně podat jen na tiskopise, vydaném nebo schváleném ministerstvem.

Podle § 56 odst. 1 celního zákona, vznikl-li celní dluh, vyměřuje se clo podle sazeb stanovených celním sazebníkem (dále jen „celní sazba“) ze základu stanoveného tímto zákonem. Podle odst. 2 uvedeného ustanovení celní sazby a měrové jednotky celního sazebníku stanoví a celní sazebník vydává vláda nařízením. Podle § 57 odst. 1 celního zákona celní sazebník obsahuje m.j. i kombinovanou nomenklaturu zboží. Podle § 58 písm. a) celního zákona sazební zařazení zboží je určeno podpoložkou kombinované nomenklatury.

Podle paragraphu 1 nařízení vlády č. 480/2001 Sb., kterým se vydává celní sazebník a kterým se stanoví sazby dovozního cla pro zboží pocházející z rozvojových a nejméně rozvinutých zemí a podmínky pro jejich uplatnění (celní sazebník), které nabylo účinnosti dnem 1. ledna 2002 pro rok 2002, se vyměřuje clo z dováženého zboží podle sazeb stanovených celním sazebníkem uvedeným v příloze č. 1 k tomuto nařízení, není-li dále stanoveno jinak. Z úvodu k celnímu sazebníku vyplývá, že celní sazebník používá pro účely klasifikace zboží Kombinovanou nomenklaturu Evropské unie, která vychází z Harmonizovaného systému popisu a číselného označování zboží, který rozděluje zboží do 21 tříd (I až XXI) a 97 kapitol (01 až 97), které se dále hierarchicky člení na čtyřmístná čísla a šestimístné položky. Kombinovaná nomenklatura navazuje na Harmonizovaný systém a doplňuje jej o dvoumístné číselné označení, tj. na osmimístné podpoložky. Obligatoční části nomenklatury jsou kromě popisu a číselného označení zboží také poznámky ke třídám, kapitolám, číslům, položkám a podpoložkám, jakož i Všeobecná pravidla pro interpretaci Harmonizovaného systému. Podle pravidla č. 1 názvy tříd, kapitol a podkapitol mají pouze orientační charakter; pro právní účely jsou pro zařazování směrodatná znění čísel a odpovídajících poznámek ke třídám nebo kapitolám, jakožto i následujících pravidel, pokud znění těchto čísel nebo poznámek nestanoví jinak.

Krajský soud vyhodnotil jako nedůvodné ty žalobní námitky, které se týkaly závazné informace o sazebním zařazením zboží, o tom, že napadené rozhodnutí týkající se propuštění zboží do režimu volného oběhu není přezkoumatelné a dále se podrobně zabýval problematikou celního sazebníku a rozdílem právní návaznosti mezi vysvětlivkami k harmonizovanému systému popisu a číselnému označování zboží, vydaných Světovou celní organizací a Harmonizovaným systémem samotným. Zabýval se podrobně povahou předmětného zboží a důvody, proč bylo zařazeno pod č. 4911, resp. 491110, a dále podpoložky 49111010. V dalším se pak věnuje problematice celního deliktu a připomíná objektivní odpovědnost narozdíl od celních přestupků.

Krajský soud dospěl ke správnému závěru stran použití definice pojmu „periodický tisk“, jak je uvedena v § 3 písm. a) zákona č. 46/2000 Sb., o právech a povinnostech při vydávání periodického tisku a o změně některých dalších zákonů (tiskový zákon), ve znění pozdějších předpisů, podle které se periodickým tiskem rozumí noviny, časopisy a jiné tiskoviny, vydávané pod stejným názvem, se stejným obsahovým zaměřením a v jednotné grafické úpravě nejméně dvakrát v kalendářním roce. Vzhledem k tomu, že předmětný katalog je vydáván pouze jednou za kalendářní rok, nelze jej zařadit do žádné podpoložky čísla 4902. Je proto namístě úvaha o zařazení tohoto katalogu do čísla 4901, které zní „tištěné knihy, brožury, letáky a podobné tiskoviny, též v jednotlivých listech (arších)“, nebo do čísla 4911, které zní „ostatní tiskoviny, včetně tištěných obrazů a fotografií“. Pro rozlišení těchto kategorií je zásadní poznámka 5 ke kapitole 49 celního sazebníku, podle které s výhradou ustanovení poznámky 3 k této kapitole (použití poznámky 3 není z povahy věci v tomto případě možné) nepatří do čísla 4901 publikace, které jsou v podstatě určeny k reklamě (např. brožury, prospekty, letáky, obchodní katalogy, ročenky publikované obchodními sdruženími, turisticky propagační materiál). Takové publikace se zařazují do čísla 4911. S ohledem na shora uvedený charakter a účel katalogu je třeba akceptovat závěr krajského soudu, že tato publikace je v podstatě určena k reklamě, neboť z větší části (2/3 svého celkového rozsahu) se jedná o propagační katalog výrobců, dovozců a prodejců mysliveckého sortimentu a jeho výroba je závislá na inzerentech. Textová část, která tvoří jednu třetinu celkového rozsahu publikace s obsahem zejména odborných článků týkajících se loveckého střelectví, má pouze doplňkový charakter. Žalovaný nepochybil, jestliže předmětné zboží zařadil do čísla 4911, položky 491110 (reklamní a propagační tiskoviny, obchodní katalogy a podobné výrobky) a podpoložky 49111010 (obchodní katalogy). U tohoto druhu zboží se pak snížená 5% sazba DPH neuplatňuje.

Skutečnost, že názvy tříd, kapitol a podkapitol mají pouze orientační charakter, podle názoru Nejvyššího správního soudu neznamena, že by pro zařazování zboží byly zcela bez významu; Harmonizovaný systém popisu a číselného označování zboží je skutečně systémem, tedy množinou prvků uspořádaných podle jejich podobnosti a souvislosti v ucelené subsystémů prvků, které se vyznačují určitými společnými znaky, jež je odlišují od jiných subsystémů tohoto systému.

Výklad obsažený ve Vysvětlivkách k Harmonizovanému systému popisu a číselného označování zboží, v Seznamu názorů Výboru pro Harmonizovaný systém i v návodech vydaných Výborem pro Harmonizovaný systém a v jeho doporučeních v rámci řešení sporů je adresován smluvním stranám Úmluvy, není závazný pro jednotlivce a nelze zde vycházet ze zásady, že neznalost práva neomlouvá. Stěžovatel byl povinen postupovat podle pravidel obsažených v celním sazebníku. Pokud smluvní strany chtějí zajistit, aby výklad podávaný jejich vnitrostátními orgány aplikujícími ustanovení úmluvy byl v souladu s výkladem podávaným orgánem úmluvy, musí tak učinit cestou recepce do národního právního řádu; jednou z cest, jak toho lze dosáhnout, je i možnost předvídaná v článku 3 odst. 3 Mezinárodní úmluvy o harmonizovaném systému popisu a číselného označování zboží a Protokolu o její změně.

Týž závěr platí i o rozhodnutí Výboru pro harmonizovaný systém při Světové celní organizaci z května 1999, následně v lednu 2000 oficiálně publikovaném ve schváleném doplňku Seznamu názorů Výboru pro harmonizovaný systém z 24. zasedání Výboru. Zákonodárce v roce 2001 novelizoval zákon č. 587/1992 Sb., o spotřebních daních, ve znění pozdějších předpisů, a to zákonem č. 141/2001 Sb.

Nejvyšší správní soud se ztotožňuje se způsobem, jakým se krajský soud vypořádal s otázkou celního deliktu, podle jehož názoru na údaje deklarované v podaném celním prohlášení je nutno pohlížet jako na údaje o zboží podléhajícím celnímu dohledu ve smyslu § 293 písm. b) celního zákona. Celní řízení je zahájeno podáním celního prohlášení na propuštění zboží do navrženého režimu nebo na ukončení režimu. Forma a náležitosti celního prohlášení jsou uvedeny v § 105 celního zákona, ve znění účinném do 30. 6. 2002. Podle § 105 odst. 4 celního zákona, ve znění účinném do 30. 6. 2002, je podání celního prohlášení považováno za projev vůle deklaranta navrhnout předmětné zboží k propuštění do příslušného režimu. Podáním celního prohlášení ovšem deklarant současně potvrzuje správnost údajů v něm obsažených, pravost dokladů, kterými je doloženo, a zavazuje se k plnění povinností vyplývajících z propuštění zboží do navrženého režimu. V celním prohlášení deklarant uvádí m.j. údaje o druhu dovezeného zboží, a to jednak v odst. 31 celního prohlášení slovním popisem a jednak v odst. 33 v podobě sazebního zařazení zboží vyjádřeného osmimístným číselným kódem podpoložky podle celního sazebníku. Deklarant tedy nese odpovědnost za veškeré údaje, které o zboží uvedl v podaném celním prohlášení. Do doby, než celní orgány rozhodnou o propuštění zboží do režimu volného oběhu, je třeba na údaje v celním prohlášení pohlížet jako na údaje o zboží, které podléhá celnímu dohledu, neboť zahraniční zboží dovezené do tuzemska podléhá celnímu dohledu do okamžiku změny jeho celního statutu (srov. § 47 a § 128 celního zákona, ve znění účinném do 30. 6. 2002). V případě sazebního zařazení zboží se jedná o právní otázku, která může být v některých případech velmi složitá. Neznalost práva (celního sazebníku) však neomlouvá; uvede-li právnická osoba nebo fyzická osoba - podnikatel jako deklarant nesprávné údaje o zboží podléhajícím celnímu dohledu (včetně sazebního zařazení), dopustí se celního deliktu podle § 298 odst. 1 a 2 ve spojení s ust. § 293 písm. b) celního zákona.

Krajský soud se vypořádal s námitkou závazné informace Generálního ředitelství cel s tím, že podle § 46 odst. 4 písm. b) celního zákona ve znění platném do 30. 6. 2002 nebyla pro celní orgány závazná, byla-li vydána až po přijetí celního prohlášení. Nad to ministr financí rozklad podaný proti této závazné informaci zamítl pro opožděnost, když lhůta k podání rozkladu uplynula dnem 5. 7. 2002, a rozklad byl podán až dne 9. 7. téhož roku.

Podle § 299 odst. 1 a 2 zákona č. 13/1993 Sb., celní zákon, lze za celní delikt spočívající v tom, že se nezákonně doveze nebo vyveze zboží (/§ 293 písm. b)/ uložit pokutu až do výše 2 000 000 Kč. Na rozdíl od přestupků, u nichž vystupuje do popředí subjektivní stránka, tedy zavinění, u správních deliktů právnických osob a podnikatelů tomu tak není. Zde je odpovědnost konstruována bez ohledu na zavinění. Úprava odpovídá též zásadě rovnosti subjektů; nese-li s sebou výkon uvedených aktivit zvýšenou možnost ohrožení veřejných zájmů, musí tomu odpovídat i stejné podmínky pro trestání všech, kdo je vykonávají. K subjektivním předpokladům se tedy neřadí zavinění. Odpovědnosti podléhají vedle právnických osob i fyzické osoby vystupující jako podnikatelé nebo provozovatelé kvalifikovaných činností, s jejichž výkonem je spojena řada povinností, odlišných od obecných povinností občana. Proto i postih porušování takových povinností je odlišný od obecného postihu občanů za přestupky. To se týká i subjektivních předpokladů odpovědnost – subjekty odpovídají za porušení právních povinností zásadně bez ohledu na zavinění. Rovněž skutkové podstaty jsou často stanovovány zcela shodně pro obě kategorie subjektů. Jednotícím znakem není znak subjektu (odpovědné osoby), ale povaha prováděných činností. Důvodem pro výjimku z jinak platné zásady, že fyzické osoby odpovídají za trestná jednání na základě zavinění, je shora uvedená skutečnost, že pro předmětný druh deliktu je určujícím znakem charakter vykonávané činnosti bez ohledu na povahu a postavení osoby; podmínky postihu nemohou být proto rozdílné. Mezi takové zákony se řadí i zákon celní.

Proto skutek, který se stal, je bezpochyby celním deliktem a sankce, která byla stanovena na samé spodní hranici zákonné sazby, nevybočila ze zákonem stanovených kritérií, aby mohla být považována za nezákonnou či nepřiměřenou a s ohledem na ustanovení § 40 odst. 1 správního řádu ani předčasnou.

Za těchto okolností Nejvyšší správní soud neshledal důvodnými ani další námitky stěžovatele o tvrzeném nedostatečném dokazování a jeho vlivu a o nesprávném posouzení právní otázky o vadnosti předcházejícího správního řízení dle ust. § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Nejvyšší správní soud shodně se závěrem krajského soudu shledal rozhodnutí žalovaného řádně odůvodněným, jeho závěry jsou logické a jsou odrazem řádně provedeného dokazování. Ze správního spisu je zcela zřejmé, že správní orgán provedl v řízení úplné dokazování, je z něj zřejmé, z jakých důkazních prostředků správní orgán při svém rozhodování vycházel. Důkazní prostředky byly řádně zhodnoceny a provedené dokazování vyústilo v řádně zjištěný skutkový stav, z něhož správní orgán při svém rozhodování vycházel.

Nebyly zjištěny vytýkané vady správního řízení, pro které by měl soud I. stupně napadené rozhodnutí správního orgánu zrušit. Pokud se po přezkoumání rozhodnutí správního orgánu v intencích soudního řádu správního, onen soud ztotožnil se závěry obsaženými v rozhodnutí žalovaného, když tyto závěry shledal správnými, nezbylo mu, než žalobu proti rozhodnutí správního orgánu zamítnout.

Ze všech shora uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že přezkoumávané rozhodnutí Krajského soudu v Ostravě je správné, a kasační stížnost jako nedůvodnou proto zamítl.

Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s.) a žalovanému, který byl v řízení úspěšný, náklady řízení nevznikly, resp. je neúčtoval. Proto soud rozhodl, že žalovanému se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 23. března 2006

JUDr. Václav Novotný
předseda senátu